

Rapai Ágnes

Évzáró

*Eljön majd a kaméleon idő,
Mely az alkonyat
Hálósákjába surran,
Hogy kitöltse azt sötétséggel;*

*Vagy a nappal üvegébe zárja magát,
És pontosan olyan, mint a befőtt,
Amiről megfeledeztünk,
Mert jól eldugtuk a felső polcra –
Elővigyázatosságból.*

*Még van rá esély,
Hogy mentjük a menthetőt.
Kanalat keressünk,
S egy óvatos bajjalon
Levegyük a penészt.*

*Kóstolghatjuk éj és nappal ízét,
Filozofálhatunk az alkotásról,
Legyen százszor szent a termékenység,
Mondogatjuk, ha elhagyott az iblet,
És úgy érezzük, mély gödörbe estünk,
Miközben kortyoljuk a zöld teát.*

*Firtatni ki merné, mit kereshet
E szent helyen a dísznő?
Ki súgna mögötte össze:
Miért nem krémezi magát?
Divatjamúlt frizuráját észrevenni
Csak bajt hozna szegény fejünkre.
Az utódlás kérdését elnapolni
Nyugalmasabb időkre hagyjuk.*

*Jobb lesz tehát statisztikát csinálnunk,
Rákattanni a csoportképre,
És majd jönnek álmélkodva a népek:
Úgy néz ki, mint egy nő!
Igazgatóinktól balra ül, de tényleg!
A főnök kész Leonardo da Vinci,
Fényes mosolyát szanaszét hinti,
A dicséretet méltósággal fogadja.*

*A dísznő szépen beült a sorba,
Elfoglalta a neki szánt helyet.
Olyannak látszik, akár egy férfi.
Biztosra menni persze nem lehet.
De én tudom, és ennyi pont elég,
Hogy füzetembe beleírjam:
Tizenkét férfi és egy nőszemély
Az évzáró bulinkon megjelent,
Senki sem hiányzik, mindenki itt van.*

Olyan furcsák vagyunk

Kertész Imrének, szeretettel

*Himbálódzott velünk a táj,
ahogy közeledtünk a csúcs felé.
A ketrecben osztrákok, olaszok, svájciak álltak,
tökéletes turista felszerelésben: bakancsra baltott zokni,
rövidnadrág, fölötté ing, az ing fölött hátizsák.
Az uzsonnát majd a Luinon eszik meg.
Termoszukban narancslé, kóla.*

*Az európaiak – így összezárva –
nem beszélnek. Kulturáltan himbálódzunk a mélység
fölött.
Kerüljük egymás tekintetét.*

*Döccen az üvegkalitka, végre kiszállunk.
Elindulunk a vendéglő felé.
A Lago Maggiore hőmpölyög, mint egy Dante-vers:
Oly furcsák vagyunk mi emberek,
A szemünk sír, az ajkunk nevet.
Hazugság az egész életünk,
Mert akkor is sírunk, amikor nevetünk.*

*Sajtot rendezek, kenyeret, kávé.
A többiek már el is tűntek a kerti úton. Még az öreg
háaspár is szedelődzködik, a férfi kezében bot,
elzántan lódul felesége után.*

*A vendéglő teraszán csak ketten maradunk.
Idős kelet-európai férfi, meg én.
A hegy mögül felbukkan egy sárkányrepülő.
Zúg a motorja.*

*A férfi elégedetten szüresöli a kávé.
Rám mosolyog.
Nyugodt vagyok. Olyan otthonos itt!
Megiszom a kávé. Visszamosolygok.*

Régi játszma *Heller Ágnesnek*

*Most az van, hogy minden változatlan,
mondják, hogy minden változó;
régí téma új alakban,
régí ábra, megkapó.*

*Ismerős a játszma útja,
visszaránt, mi előre vinne;
össze-vissza forgolódunk,
Ismerős táj, körbe, körbe.*

Jaj, de jó!

*Jaj, de jó! Az én fiam nem zsidós!
Jaj, de jó! Az én fiam nem cigányos!
Jaj, de jó! Az én fiam nem arabos!
Jaj, de jó! Az én fiam nem buzió!
Jaj, de jó! Az én fiam nem zavar!
Jaj, de jó! Az én fiam jó magyar.*